

Første Næstformand (K. M. Klausen):

Under denne Sags Behandling kan tillige de paa Dagsordenen, under Punkterne 4., 5., 6. og 7. opførte Sager omtales.

Sagen sættes til Forhandling.

Pinholt: I de sidste 20—30 Aar har Beskatningen af fast Ejendom været under Diskussion her i Landet. Beskatningsgrundlaget for fast Ejendom var oprindelig Matrikulen af 1688 og 1844, og navnlig den Forbedring, der blev indført i Begyndelsen af forrige Aarhundrede ved Boniteringen af Jorden, gjorde, at dette Skattegrundlag for sin Tid var meget godt. Men der savnedes i dette Skattegrundlag et Udtryk for det, den nye Tid især maatte kræve, et Udtryk for Værdien af Beliggenheden. Man kan sige om den Skat, der hvilede paa Boniteringen, at den var for ubevægelig, den kunde ikke følge med Tiden. I Tiden fra 1815 til 1824 eller 1826, da man udarbejdede den nye Matrikul, var der Tanker oppe om, at man dertil skulde have knyttet et Udtryk for Værdien af Beliggenheden, men det blev opgivet. Den offentlige Debat om Grundskatterne fik til Resultat, at man fik Loven om Ejendomsskyld af 15. Maj 1903. Man gik da over til at beskatte den faste Ejendom samlet, Bygning og Jord, og man gik for Statens Vedkommende straks over til Ejendomsskylden og forlod Hartkornsskatten, medens man for Kommunernes Vedkommende først gik over med $\frac{1}{5}$ og derefter yderligere med $\frac{1}{5}$ hvert 5te Aar, indtil man i 1925 vil være fuldstændig borte fra Hartkornbeskatningen.

Man havde indtil den Tid Gammelskat, Landskat, Ligningsskat og Bygningsafgift. Gammelskatten hvilede i Virkeligheden paa Matrikulen fra 1688, Landskat og Ligningsskat var kommet til senere, efter Matrikulen af 1844, og Bygningsafgiften var kommet til i 1802; den lignedes paa Bygningerne i Købstæderne og paa Bygninger paa Landet, hvor der dreves Næring, og den udgjorde i Finansaaret 1890—91 for København ca. 1 100 000 Kr., for Købstæderne 800 000 Kr. og for Landdistrikterne 700 000 Kr., i alt for Finansaaret 1890—91 2 266 000 Kr., medens den for 1902—03, altsaa det sidste Aar inden den nye Lov, var steget til 4 155 000 Kr., der væsentligt faldt paa København og til Dels ogsaa paa Købstæderne. Det viser, at denne Bygningsafgift, som i Virkeligheden nu blev draget ind i Ejendomsskylden, var af en ret betydelig Størrelse. Den var for Købstædernes Ved-

kommende betydeligt højere end Ejendomsskylden i 1904—05. I 1904—05 indbragte Ejendomsskylden 1 070 000 Kr. for København, 741 000 Kr. for Købstæderne og 3 129 000 Kr. for Landdistrikterne. I 1917—18 — det er det Aar, som er anvendt til Sammenligning i det Lovforslag, som den tidligere Finansminister, Dr. Brandes, forelagde i 1920 — var Ejendomsskylden steget fra 4 940 000 Kr. til 7 320 000 Kr., og Stigningen var maaske nok faldet stærkest paa Købstæderne, men var ellers nogenlunde jævnt fordelt. Da Ejendomsskylden ansættes paa Grundlag af den faste Ejendoms Værdi i Handel og Vandel, følger deraf, at navnlig de større Husmandsbrug og de mindre Gaardmandsbrug maa blive forholdsvis haardere ramt af den Skat end af Hartkornsskatten, thi disse mindre Parceller vil i Handel og Vandel altid være noget mere værd end større Ejendomme. Dette søgte man at bøde paa ved de Fradragbestemmelser, man fra Tid til anden indførte, og som i øvrigt ogsaa tog Sigte paa at lette Bygningerne noget i Skat, idet man ønskede at beskattede de arbejdsskabte Værdier noget mindre end Grunden. Der er til forskellige Tider foretaget Forandringer i disse Fradrag, saaledes f. Eks. i 1915. Fradragene, som oprindeligt var sat til 2 000 Kr. i hver Vurdering indtil 8 000 Kr. og til 1 000 Kr. fra 8 000 til 12 000 Kr., blev nu sat til 2 800 Kr. for alle Ejendomme, og senere, i 1918, gik man op til 4 500 Kr. som et fast Fradrag for alle Ejendomme. Man ønskede imidlertid fra mange Sider, at man skulde komme til Beskatning af den rene Jordværdi, man ønskede *lige Skat paa lige Jord*. Det har man fra Venstres Side sagt, at man vilde være med til. Jeg ved ikke, hvordan det stiller sig for de andre Partier, men jeg vil henlede Opmærksomheden paa, at under Finanslovens første Behandling udtalte det ærede Medlem Hr. Hækkerup (Folketingstidenden Sp. 1263) følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal oplæse: „Der er i Agitationen om Jordspørgsmaalet formet et Krav, der i nogen Grad har faaet Karakteren af et Slagord, det er: „Lige Skat paa lige Jord“. For saa vidt man ved lige Skat paa lige Jord forstaar, at to Arealer, der er lige store og lige gode, skal betale samme Skat, er jeg Tilhænger af det. Men i al Almindelighed mener jeg, at dette Kravs Gennemførelse ikke vil være tilstrækkeligt. Det vil sikkert være nødvendigt, at man efter australsk Mønster indfører en Grundværdi-